

## Arrest

nr. 59 816 van 15 april 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 december 2010 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DASGUPTA, die *loco* advocaat B. WELKENHUYSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2010 dient verzoekster een aanvraag in tot bekomen van een visum kort verblijf, met het oog op een huwelijk met de heer D.M. van Belgische nationaliteit.

Op 8 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van afgifte van het visum kort verblijf. Op 17 november 2010 wordt deze beslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrestnr. 51 170.

Op 2 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing tot weigering van afgifte van het visum kort verblijf. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

*•De Procureur des Konings heeft een negatief advies uitgebracht betreffende het voorgenomen huwelijk. Ik citeer: "Mijn Ambt geeft negatief advies inzake de aflevering van het visum in hoofde van mevr. B.B.R. Partijen B. en D.(...) Partijen hebben elkaar leren kennen door een annonce die door de nicht van B. (B. L.) in een lokale (Vlaams-Brabant) krant was geplaatst. Deze nicht is gehuwd met een Belgische man en woont te Boutersem, (...). In juni 2005 heeft B. trouwens al eens een visum gevraagd om op familie bezoek te komen bij deze nicht en haar man, maar dit visum werd geweigerd op 17/11/2005. Dhr. D.(...) heeft gereageerd op deze annonce en heeft BACALSO gecontacteerd, telefonisch en per mail. Partijen communiceren in het Engels. De eerste contacteren dateren van mei 2007. Op dat ogenblik woonde dhr. D.(...) nog samen met zijn vroegere vriendin, met wie hij een gezamenlijke woning betrok. Deze vriendin heeft hun gezamenlijke woning pas verlaten op 20/4/2009. Op 3/12/2009 doet dhr. D.(...) reeds een aangifte van huwelijk. Opdat ogenblik hebben beiden elkaar nog nooit in levende lijve ontmoet. De kennismaking is dus zeer beperkt en de formele beslissing om te huwen wordt genomen nog voor ze elkaar hebben gezien, hetgeen bevreemdend is. In december 2009 gaat dhr. D.(...) voor het eerst gedurende 14 dagen naar de Filippijnen om B. te ontmoeten. Hij gaat in februari 2010 een tweede keer voor 10 dagen. B. is nog nooit in België geweest, maar verbindt er zich toe te huwen met iemand die ze nog nooit heeft gezien en wil deze man zelfs onmiddellijk komen vervoegen in een land waar zij nog nooit is geweest. Volgens dhr. D.(...) heeft mevr. B. hem verzekerd niet op verblijfsdocumenten uit te zijn en was het niet haar bedoeling om actief opzoek te gaan naar een partner uit België. De feiten spreken dit evenwel tegen in 2005 wordt haar een visum voor België geweigerd, in 2007 wordt voor haar een annonce door haar nicht geplaatst in een lokale Vlaams-Brabantse krant met de uitnodiging aan ieder potentieel geïnteresseerde man om haar te contacteren, in mei 2007 neemt dhr. D.(...) contact met haar op en nog voor ze elkaar ook maar hebben gezien wordt de beslissing genomen om te huwen. Uit de foto's kan afgeleid worden -en dit wordt bevestigd door dhr. D.(...)- dat mevr. B. in een zeer schamele omgeving verblijft. Bovendien ontvangt zij geldelijke steun van dhr. D.(...). Gelet op het bovenstaande zijn er ernstige aanwijzingen dat er andere overwegingen spelen in hoofde van mevrouw B. om het huwelijk aan te gaan, nl. het bekomen van verblijfsvoordeel in haar hoofde."*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan. Zij zet haar middel als volgt uiteen:

*"Aangezien de beslissing tot weigering van het visum op een éézijdige samenstelling van het dossier berust waarop verzoekster zich onvoldoende kon verdedigen. Dat daarentegen wel éézijdig werd beslist tot weigering van de visumaanvraag daar het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende werd aangetoond; Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State vermits zij de mogelijkheid moet geboden worden stukken over te leggen die haar bewering geloofwaardig maken. Zie R.v.St., Thijs, nr. 24.651 van 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; Lambrechts, W. Geschillen van bestuur, 43: Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. Verzoekster verwijst naar de stukken en de feiten opgesomd in het administratief dossier, waarmee door verwerende partij geen rekening werd gehouden. Aangezien uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoekster de wil heeft om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen met de heer D. (...); Dat ook de ambtenaar van de burgerlijke stand bevestigde dat het huwelijk zou worden voltrokken op 06.08.2010, dat de ambtenaar niet twijfelde aan de oprechtheid van verzoekster. Dat uit het administratief dossier niet kan worden afgeleid dat de intentie van verzoekster niet zou gericht zijn op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Dat er twee zaken door elkaar worden gehaspeld: enerzijds de visumaanvraag van juni 2005 waarbij verzoekster haar familie in België wenste te bezoeken en zij de heer D. (...) nog niet kende en anderzijds de visumaanvraag van februari 2010 waarbij verzoekster een visum aanvraag met het oog op het afsluiten van een huwelijk, na een driejarige (schriftelijke) relatie met de heer D.(...) te hebben gekend. Verzoekster ontmoette haar verloofde weliswaar voor de eerste keer in levende lijve in december 2009 maar partijen hebben elkaar in de afgelopen twee jaar hiervoor reeds voldoende leren kennen, dankzij de huidige communicatiemiddelen. Omwille van gezondheidsproblemen van de heer D.(...) hebben partijen elkaar in december 2009*

ontmoet en niet in de zomer van 2009 zoals oorspronkelijk reeds was gepland. Partijen begonnen met het verzamelen van de nodige documenten in juli 2009. De relatie tussen de heer D.(...) en zijn toenmalige partner was reeds voorbij van in 2007, reden waarom hij met verzoekster een relatie is begonnen. Het was enkel uit praktische en financiële overwegingen dat de toenmalige partner en de heer D.(...) nog een periode hebben samengewoond. De gezamenlijke woning van partijen stond reeds te koop sinds 2008, zijn toenmalige partner heeft de woning verlaten begin 2009. Het feit dat door de niet van verzoekster een annonce werd geplaatst bewijst niet dat verzoekster enkel uit zou zijn op een verblijfsrechtelijk voordeel. Integendeel, het is dank zij deze annonce dat er een — ondertussen — 3,5 jarige relatie is ontstaan tussen verzoekster en de heer D.(...). De procureur des Konings is niet correct wanneer hij stelt dat de beslissing om te huwen genomen wordt nog vooraleer men elkaar heeft gezien en dat verzoekster geldelijke steun ontvangt van de heer D.(...). Enkel om de nodige attesten te kunnen verzamelen heeft de heer D.(...) financieel bijgedragen en enkel deze attesten betaald, daar deze attesten ook in zijn belang dienen voorgelegd te worden. Het feit dat als zou verzoekster in erbarmelijke omstandigheden leven, toont evenmin aan dat ze op een verblijfsrechtelijk voordeel uit is. Uit het administratief dossier blijkt voldoende dat partijen ondertussen sinds 3,5 jaar een relatie hebben, zodat een duurzame band is aangetoond en hun wil om te huwen eveneens. Dat het beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden werd wanneer verwerende partij bij het nemen van haar beslissing stelt dat - het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond en - de procureur des Konings een negatief advies heeft uitgebracht betreffende het voorgenomen huwelijk dat ook verwerende partij niet gebonden is door het advies van de procureur des Konings, reden waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aan.

Verzoekster zet dit middel als volgt uiteen:

“Aangezien verzoekster van mening is dat de elementen die verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing een manifeste foute appreciatie zijn van het administratief dossier. Dat zodoende de motivering gebrekkig is, reden waarom de beslissing dient vernietigd te worden. Aangezien de vaststellingen van verwerende partij immers worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier. Dat de motiveringsplicht geschonden wordt wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden (RvSt. Nr. 49.362, 3 oktober 1994); Dat verzoekster wel degelijk meer dan voldoende documenten voorlegt waaruit haar intentie om te huwen blijkt, zoals tevens blijkt uit het administratief dossier. Dat verzoekster evenwel van mening is dat de elementen die verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing een manifeste foute appreciatie zijn van het administratief dossier. Dat zodoende de motivering gebrekkig is, reden waarom de beslissing dient vernietigd te worden. Aangezien de motivering bovendien pertinent, draagkrachtig en afdoende dient te zijn; Dat verwerende partij de waarachtigheid van de feiten niet voldoende heeft nagegaan, dat zij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en tot een manifeste foute appreciatie van de antwoorden en bedoelingen van verzoekster is gekomen en alzo de materiële motiveringsverplichting geschonden heeft; Dat verwerende partij aldus onredelijk tot haar besluit is gekomen; Aangezien verwerende partij in haar motivering uitsluitend verwijst naar artikel 32 van EG V° 81012009 en naar het negatief advies van de procureur des Konings, zodat eveneens de formele motiveringsplicht geschonden werd; Dat zij haar redenen had moeten uitleggen waarom ze meende dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, wat ze naliet te doen; Dat zij tevens niet gebonden is door het negatief advies van de procureur des Konings; Dat de beslissing van verwerende partij om deze reden dient vernietigd te worden. Aangezien door verwerende partij verschillende stukken, zoals de bevestiging van de ambtenaar van de burgerlijke stand dat het huwelijk zal worden voltrokken dd.06.08.2010, terzijde werden geschoven op basis van dezelfde foute redenering die verwerende partij volgde inzake de data van de visumaanvragen. Dat echter afdoende door verzoekster haar relatie en haar intentie om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen met de heer D.(...) is aangetoond. Door aan de stukken in het administratief voorhanden, de interpretatie te geven zoals vermeld in de beslissing van 02.12. 2010, heeft verwerende partij een volkomen foute redenering gemaakt en hier ook de foute conclusies uit getrokken. Verwerende partij heeft nagelaten de waarachtigheid van de feiten op voldoende wijze na te gaan, zij heeft deze feiten onvoldoende onderzocht en dus niet correct beoordeeld. Zij heeft verkeerde redeneringen gevolgd en heeft op basis hiervan ook onterecht negatieve beoordelingen gemaakt van de overige bijgebrachte stukken. Er kan aldus besloten worden tot een manifeste onredelijkheid in hoofde van verwerende partij. Hierdoor heeft zij verzuimd de bijgebrachte stukken naar hun bewijswaarde te

*schatten en heeft zij haar motiveringsplicht geschonden. Dat de bestreden beslissing van verwerende partij ook op deze grond dient te worden vernietigd."*

2.2. Gelet op de nauwe samenhang van beide middelen zullen deze samen worden behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat het parket vermoedt dat verzoekster wenst te huwen met het oog op het bekomen van een verblijfsvoordeel, en dat het negatief advies van het parket wordt gevolgd, zodat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat uitsluitend verwezen wordt naar artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststellen van een gemeenschappelijke visumcode (hierna verordening 810/2009/EG) en het advies van het parket. De Raad stelt vast dat verweerder ook de inhoudelijke elementen van het negatief advies van het parket heeft opgenomen in zijn motieven en aldus aangeeft welke argumenten uit dit advies voor verweerder doorslaggevend zijn geweest om het advies te volgen en te oordelen dat verzoekster het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf onvoldoende aantoonde. De Raad stelt ook vast dat verzoekster in haar eerste middel de verschillende overwegingen van verweerder waarom verzoeksters intenties aangaande haar voorgenomen huwelijk niet worden geloofd en men meent dat zij het bekomen van een verblijfsvoordeel beoogt, poogt te weerleggen. Hieruit blijkt dat verzoekster *in casu* wel kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing. Waar verzoekster meent dat er sprake is van een manifeste appreciatie fout, voert zij dan ook de materiële motiveringsplicht aan. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond en het middel zal verder worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 32 van de verordening 810/2009/EG. Dit artikel luidt als volgt:

*" 1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:*  
*a) indien de aanvrager: (...)*  
*ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*  
*(...)"*

Verweerder geeft in de bestreden beslissing in eerste instantie aan dat de reden van weigering van het visum ligt in het feit dat verzoekster het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond. Vervolgens zet verweerder, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te betogen, uitgebreid uiteen waarom hij meent dat verzoekster dit onvoldoende heeft aangetoond. Verweerder wijst hierbij op het negatief advies van het parket en citeert de voor verweerder doorslaggevende passages uit dit advies. Verzoekster stelt terecht dat verweerder niet gebonden is door dit advies, doch het behoort tot zijn discretionaire bevoegdheid of hij het advies wenst te volgen of niet. Gelet op het feit dat

verweerder het advies grotendeels overneemt en hiermee aangeeft welke overwegingen voor hem doorslaggevend waren om het advies te volgen, blijkt dan ook niet dat verweerder op onzorgvuldige wijze is te werk gegaan.

Verzoekster meent dat het dossier éézijdig werd samengesteld waardoor zij zich onvoldoende kon verdedigen. Tevens meent zij dat niet met alle stukken en feiten, opgesomd in het administratief dossier, rekening werd gehouden en dat er een verkeerde interpretatie werd gegeven aan deze stukken. Tevens heeft verweerder onvoldoende de waarachtigheid van de feiten nagegaan. Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat de elementen die verweerder aanhaalt een manifest foute appreciatie is van het administratief dossier, nu de vaststellingen van verweerder worden tegengesproken door deze stukken. Zij meent dat haar relatie die inmiddels 3,5 jaar duurt, hun duurzame band voldoende aantoonst evenals hun wil om te huwen. Tenslotte poogt verzoekster ook om de verschillende argumenten uit het advies van het parket te weerleggen.

De Raad wijst erop dat verzoekster geenszins kan worden gevolgd waar zij stelt dat het dossier éézijdig werd samengesteld. Uit het administratief dossier blijkt dat de heer D.V. zich op 3 december 2009 bij de burgerlijke stand van de stad Tienen heeft aangeboden om informatie in te winnen omtrent het geplande huwelijk tussen de D.V. en verzoekster, waarbij geen huwelijksdatum werd vastgelegd en het motief tot uitstel *'mogelijk schijnhuwelijk'* betreft. Op 7 januari 2010 wordt D.V. gehoord omtrent zijn voorgenomen huwelijk met verzoekster. Op 18 januari 2010 laat de procureur des Konings van Leuven aan de Dienst Vreemdelingenzaken weten dat *'Bij schrijven dd. 11/12/2009 werd mijn ambt door de burgerlijke stand te Tienen in kennis gesteld van het feit dat D.V.M. op 3/12/2009 een huwelijksaangifte deed mbt zijn voorgenomen huwelijk met B.R., een Filipijse (...) D.V. werd intussen op 7/1/2010 verhoord (...) Indien B. in tussentijd een visum aanvraag met het oog op haar huwelijk is het aangewezen dat zij verhoord wordt op de ambassade. In huidige stand van het dossier heeft mijn ambt grote twijfels bij de oprechtheid van dit voorgenomen huwelijk.'* Op 24 februari 2010 dient verzoekster een aanvraag visum – kort verblijf in met als *'purpose of travel', 'Other (please specify): FIANCEE'*. Op 18 maart 2010 wordt verzoekster geïnterviewd met betrekking tot haar ingediende visumaanvraag. Op 22 juni 2010 geeft de procureur des Konings van Leuven een negatief advies inzake de aflevering van het visum in hoofde van verzoekster.

De Raad stelt vast dat verzoekster bij het indienen van haar aanvraag alle bewijsstukken en argumenten die zij nodig achtte, kon bijbrengen en ook op een later tijdstip haar aanvraag nog kon aanvullen indien zij dit wenselijk achtte. Daarnaast werden zowel zij als haar verloofde gehoord en hadden zij de kans hun aanvraag mondeling toe te lichten. Het komt aan verweerder toe om de betrouwbaarheid van de verklaringen en neergelegde documenten te beoordelen en na te gaan of verzoekster voldoende het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf heeft aangetoond. Het is aan verweerder om hier op eenzijdige wijze over te beslissen.

Verzoekster meent dat verweerder bij het nemen van deze beslissing de stukken uit het administratief dossier verkeerd heeft geïnterpreteerd en niet met alle stukken rekening heeft gehouden. Zij wijst op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand bevestigde dat het huwelijk zou worden voltrokken op 6 augustus 2010 en hij niet twijfelde aan de oprechtheid van verzoekster en op het feit dat hun relatie inmiddels drie en een half jaar duurt waaruit hun duurzame band en hun wil om te huwen blijkt.

De Raad wijst er vooreerst op dat elke administratieve overheid binnen zijn bevoegdheid de neergelegde stukken dient te interpreteren en tot een conclusie dient te komen. Het vastleggen van een huwelijksdatum en het verkrijgen van een binnenkomst en verblijfsrecht betreffen twee verschillende aangelegenheden. Het feit dat de ambtenaar van burgerlijke stand besliste dat het huwelijk kan worden voltrokken op 6 augustus 2010, staat los van de beslissing of aan verzoekster een visum dient te worden afgeleverd, zodat het kan dat beide bestuurlijke overheden tot een verschillende beslissing komen. Verzoekster toont niet aan dat beiden over dezelfde gegevens beschikten. Zo blijkt uit een synthesesedocument van een telefoongesprek van 24 juni 2010 tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de gemeente Glabbeek, dat de gemeente niet op de hoogte is van het negatief advies van het parket. Bovendien stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de gemeente een huwelijksdatum heeft toegekend aan verzoekster en haar verloofde, noch brengt verzoekster hier het bewijs van bij. Zelfs indien dit toch zo zou zijn, is het gelet op bovenstaande niet noodzakelijk kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van verweerder om ondanks de vastgestelde huwelijksdatum geen visum toe te kennen. Ook het feit dat verzoekster en haar verloofde reeds drie en een half jaar contact hebben, toont op zich niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie zou zijn gekomen dat verzoeksters intentie om te huwen gericht zou zijn op het verblijfsrechtelijk voordeel dat hieruit vloeit.

In wezen beperkt verzoekster zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van de feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of op onzorgvuldige wijze. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de motieven kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoekster de vaststellingen op zich niet betwist. Zij betwist met name niet dat haar niet een annonce heeft geplaatst; dat haar verloofde nog bij zijn ex-partner woonde op het ogenblik dat zij een relatie begonnen; dat zij de nodige attesten om te kunnen huwen, verzamelden nog voor zij elkaar hadden ontmoet en dat zij financiële steun ontving van haar verloofde.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoekster de schending van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM) aan. Zij zet haar middel als volgt uiteen:

*“Verzoekster verwijst naar de herhaaldelijke ontmoetingen met de heer D.(...) in afwachting van de toekenning van een visum. Dat eveneens de Ambtenaar van de burgerlijke stand te Glabbeek bevestigde dat verzoekers op 06.08.2010 zullen huwen in de gemeente. Dat zodoende ook de gemeente het huwelijk van verzoekster erkent. Aangezien door de herhaaldelijke weigering om een visum te verlenen het recht van verzoekster om te huwen zoals vervat in artikel 12 EVRM en het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM onmogelijk wordt gemaakt; Dat de beslissing tot weigering van het toekennen van een visum een disproportionele inbreuk uitmaakt op artikel 12 en artikel 8 EVRM. Dat een inmenging in het gezinsleven toelaatbaar is indien dit noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen. Dat het vermoeden van een schijnhuwelijk echter geenszins bewezen wordt door het administratief dossier. Dat zodoende de openbare orde niet in gevaar is, vermits in casu, gelet op het administratief dossier, niet kan besloten worden tot de intentie een schijnhuwelijk af te sluiten. Dat gelet op het feit dat het huwelijk nog niet voltrokken is, en dat partijen enkel via de huidige communicatiemiddelen en een aantal ontmoetingen hun relatie op deze manier kunnen in stand houden, vermits aan verzoekster nog geen visum werd toegekend, deze manier van omgaan met elkaar wordt verschoond. Deze relatie die tussen partijen sinds 3,5 jaar bestaat, wordt verschoond door de manier waarop partijen met elkaar dienen om te gaan, in afwachting van een toegekend visum en wijst zodoende niet op het bestaan van een schijnhuwelijk.”*

2.4. Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

*“Recht te huwen*

*Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”*

Artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek stelt het volgende:

*“Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”*

Uit de bespreking onder de eerste twee middelen is gebleken dat verweerder op kennelijk redelijke en zorgvuldige wijze heeft geconcludeerd dat uit de door verzoekster bijgebrachte documenten en de afgenomen interviews blijkt dat verzoeksters intentie gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde. Artikel 12 van het EVRM stelt duidelijk dat het recht tot huwen is gelimiteerd volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit

recht beheersen. Uit het Burgerlijk Wetboek blijkt duidelijk dat de intentie van beide partijen moet gericht zijn op het huwelijk en niet louter op het verblijfsrechtelijk voordeel. Gelet op de vaststellingen van verweerder toont verzoekster geen schending van artikel 12 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad stelt vast dat op het ogenblik van de bestreden beslissing nog geen sprake is van een gezin of een gezinscel, nu beide partijen in een ander land verblijven, louter via de moderne communicatiemiddelen contact houden en zij elkaar slechts enkele malen hebben ontmoet in het land van herkomst van verzoekster. Verzoekster geeft evenwel aan een gezin te willen stichten, nu zij een visum aanvraagt met het oog op haar huwelijk. Het betreft aldus een eerste toegang, wat niet wordt betwist, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekster is.

Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan lidstaten toe om de toegang van niet-onderdanen op hun grondgebied te regelen. Artikel 8 van het EVRM houdt geenszins een verplichting in voor de lidstaat om de woonplaatskeuze van een vreemdeling te eerbiedigen. Uit de stukken van het dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek heeft gevoerd van de zaak op grond van de omstandigheden waarvan hij op dat moment kennis had of zou moeten hebben. Verweerder heeft zich gesteund op de verklaringen van verzoekster, haar verloofde en het advies van de procureur des Konings om te oordelen dat er sprake is van mogelijks een schijnhuwelijk en dat daarom, op grond van de Belgische wettelijke bepalingen, aan verzoekster geen visum met het oog op een huwelijk kan worden toegestaan. In het licht van de gegevens waarover hij beschikte, heeft verweerder een nauwkeurig onderzoek gevoerd.

Gelet op het feit dat verweerder op redelijke wijze vaststelde dat verzoeksters intentie niet gericht is op het huwelijk en aldus ook niet op het stichten van een gezinsleven met haar ‘verloofde’ doch louter op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, toont verzoekster niet aan dat er een positieve verplichting bestaat voor verweerder om het gezinsleven te ontwikkelen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,  
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken  
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN